

Τριανταπέντε χρόνια . Άλήθεια, πότε φτάσανε;

Δέν εἶναι τυχαῖο πού κάθε χρονιά, ὅταν ἀνατείλει ἡ 18^η Νοεμβρίου, μιὰ βαθειὰ συγκίνηση πάλει τήν ψυχή καί τήν ὑψώνει πάνω ἀπό τήν καθημερινότητα, ραντίζοντάς τήν παράλληλα μέ σταλαγμούς χαρμολύπης. Γιατί ἡ μέρα αὐτή εἶναι γιά τή ζωή σου ἕνα σύνορο, ἕνα μεσότοιχο, πού διαχωρίζει τόν βίο σου σέ δυο βαθμίδες: ἡ μία πού σέ ὀδηγεῖ στά πρότερα τὰ χρόνια τῆς παιδικῆς καί ἐφηβικῆς ἡλικίας, μέ ἰκανό συμπλήρωμα τὰ χρόνια τῶν σπουδῶν, κι ἡ ἄλλη πού ἀκόμα τήν ἀνεβαίνει. Κι εἶναι αὐτή τοῦ ἱερατικοῦ σου βίου πού ἀρχίτισε ἐκεῖνο τὸ γκριζο καί βροχερό πρωῖνὸ τῆς 18 Νοεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1979 στὸ ναὸ τῶν Ταξιαρχῶν τῆς Χαλκίδος...

Άλήθεια, πῶς πέρασε τόσος καιρός, τόσες μέρες, βδομαδες, μῆνες, χρόνια...Αὐτὸ σκέφτεσαι τούτη τὴν ὥρα, ὥρα ἀπολογισμοῦ γιά τὰ τριαντατέσσερα χρόνια πού σφραγίστηκαν κι ἀρχίζει, ἂν θέλει ὁ Θεός, καί τὸ τριακοστὸ πέμπτο ἔτος. Πῶς πέρασαν..Μὲ πόση ἀγωνία, καημούς καί κυρίως μέ καθημερινὲς ἀναβάσεις στὶς ἀνεμόσκαλες τῆς διακινδύνευσης. Γιατί πάντα ὑπάρχει στὸν ἱερατικο μας βίο τὸ ἐνδεχόμενο νὰ τρωθεῖ τὸ πρόσωπο τοῦ ἱερέα καί κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλιῶς δὲ θὰ συμβούλευε ὁ Χριστός, «γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστραφαί.(καὶ τὸ κυριωτερο:) προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων...»(Μτθ.10, 16- 17). Πρὸ πάντων τὸ δεύτερο: τὸ προσέχετε.. Γιατί δέν εἶναι λιγες οἱ φορὲς πού ἡ διέλευση μέσα ἀπὸ ἀνθρωπινες συμπληγάδες, γρανιτώδεις στὴν οὐσία καί ἀντιμετώπισή τους συμπληγάδες, ἦταν τόσο ἀγωνιώδεις καί ἐπικίνδυνες...Κι εὐτυχῶς πού ὑπῆρχε (καὶ ἀκόμα συνεχίζει νὰ ὑπάρχει) τὸ Ἱερό Βῆμα. Αὐτὸ τὸ Ταμεῖο, πού ἔχει μαζέψει τόσους στεναγμούς καί ἱκεσίες, τόσες καί τόσες λέξεις ματωμένες, φρασεις πού τὶς διέκοπταν σταλαγμοὶ δακρύων...Πῶς πέρασαν.Ξαναρωτᾷς, γυρίζεις πρὸς τὰ πίσω καί πασχίζεις ν' ἀνιχνεύσεις μέσα στὶς στοιβαδες τῶν ὥρῶν, τῶν ἡμερῶν, τῶν ἐβδομάδων, τῶν χρόνων τὰ πρόσφορα τῆς συναντίληψης, τῆς φιλοτιμίας, τῆς κατανόησης πού κοίταξες, μέ ὅσο κουραγιο εἶχες, νὰ δώσεις στὰ πρόσωπα πού σέ κύκλωναν. Τοὺς ἐνορίτες σου καί ὄχι μόνο. Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ ὅτι σὲ κάποιες περιπτώσεις ἀστόχησες καί λάθεψες...Δέν τὸ κρύβεις. Γιατί ἄλλωστε; Ἀφοῦ παπᾶς εἶσαι, τὴν ἀλήθεια ὑπηρετεῖς, αὐτὴ πρέπει νὰ λὲς καί μάλιστα μέ παρρησία, γιατί κάποτε θὰ φανεῖ. Ὡστόσο ὑπάρχουν κι οἱ μέρες οἱ πικρὲς καί γκριζες πού δὲ λείπουν ἀπὸ τὸν καθένα, πόσο μᾶλλον ἀπὸ τὸ κάθε παπᾶ. Μέρες πού ἔχουν χαράξει μέσα σου σημάδια-αὐτὰ τὰ δοξασμένα σημάδια/παρασημα-, τὰ ὁποῖα καὶ εἶναι οἱ σελιδοδεῖκτες τοῦ βιβλίου τοῦ ἱερατικοῦ σου βίου. Βιβλίου πού γραφεται ἀκόμα, μέ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, πού ξέρει πολὺ καλὰ πότε θὰ τὸ σφραγίσει καί πῶς. Γιατί τοῦ τὸ ἔχεις

έμπιστευθεῖ χρόνια τώρα. Πόσα, δὲ θυμᾶσαι. Θυμᾶσαι μονάχα τὸν ἐκρηκτικὸ σὲ περιεχόμενο στίχο τοῦ ἱ. Ψαλμωδοῦ, ποὺ τὸν βιώνεις καθημερινά: «Κύριος ποιμαίνει με..»(Ψλ. 22, 1). Τὸν θυμᾶσαι γιατί κι ἐσύ ποιμαίνεις κι ἀσφαλῶς χρειάζεσαι κάποιον νὰ σὲ συνδράμει σ' αὐτό. Γιὰ νὰ νοιώθεις ἀσφάλεια καὶ σιγουριά. Ἐπειδὴ καὶ τὰ δυὸ τὰ χρειάζεσαι μαζί μὲν τὴν ἀδιαλείπτο παρουσία Του...

Υ.γ. Πολλὲς φορές σκέφτηκα ὅτι τὰ προσωπικά μου εἰσόδια στὴν Ἱερωσύνη ἔχουν παράλληλους δρόμους, - εὐλογίας δρόμους θὰ τοὺς ἔλεγα καὶ τιμῆς- μὲ κάποια ἄλλα Εἰσόδια ποὺ περιτράνως ἐορτάζουμε: ἐκεῖνα τῆς Παναγίας μας...Ἀλήθεια, πόσα μάς χαρίζει ἡ Μακροθυμία Του καὶ μήτε ποὺ τὰ καταλαβαίνουμε...

π. Κων. Ν. Καλλιανός. 17/18 Νοε 2013